

בבית המשפט העליון

רע"א 1405/21

לפני: כבוד השופטת י' וילנר

המבקשת: טבולה. קום בע"מ

נ ג ד

המשיבה: וואלה תקשורת בע"מ

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 26.2.2021 בת"א 55645-01-21, שניתנה על ידי כב' השופטת א' לוחי-עבדי

בשם המבקשת: עו"ד רועי בלכר; עו"ד אורון קינן; עו"ד עדי גלעד

בשם המשיבה: עו"ד שרון קלינמן; עו"ד איילת גוטרזון

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת א' לוחי-עבדי) בת"א 55645-01-21 מיום 26.2.2021, בגדרה נדחתה בקשת המבקשת למתן צו מניעה זמני נגד המשיבה למניעת ביטול הסכם שנכרת ביניהן.

רקע

2. המבקשת, חברת טבולה. קום בע"מ, העוסקת במתן שירותי המלצות תוכן במדיה הדיגיטלית, פיתחה פלטפורמה אשר עושה שימוש בשטחי פרסום דיגיטליים המצויים באתרי אינטרנט ואפליקציות שבבעלותם של בעלי נכסים דיגיטליים. המשיבה, וואלה! תקשורת בע"מ (להלן: וואלה), היא חברת תקשורת ישראלית, המפעילה, בין היתר, אתר חדשות וכן אפליקציות במגוון תחומים ושירותי דואר אלקטרוני.

3. בין המבקשת לבין וואלה החל שיתוף פעולה במסגרת הסכם שנחתם ביניהן עוד בשנת 2015, ואשר עודכן מעת לעת. ביום 23.12.2018 חתמו המבקשת ווואלה על הסכם

חדש למשך חמש שנים, שבו הוסכם כי וואלה תעמיד לרשות המבקשת את שטחי הפרסום הדיגיטליים שלה, והמבקשת תציג בהם תכנים של מפרסמים שונים לצפיית הגולשים. בתמורה לכך, הוסכם כי המבקשת תשלם לוואלה את הסכום הגבוה מבין שתי החלופות הבאות: (1) סך שנתי של 10 מיליון ש"ח לשלוש השנים הראשונות להסכם, וסך שנתי של 10.5 מיליון ש"ח לשנתיים הנוספות; (2) 50% מהרווחים שיתקבלו ממפרסמים בניכוי עמלה של 10% למבקשת (להלן: ההסכם).

4. ביום 28.1.2021 הגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי בקשה למתן צו מניעה זמני, ובה טענה כי שלושה ימים קודם לכן, ביום 25.1.2021, היא קיבלה הודעה ממנכ"ל וואלה לפיה ההתקשרות החוזית בין הצדדים באה לסיומה. במסגרת ההודעה נכתב, בין היתר, כי ביום 1.2.2021 תסיר וואלה את רכיבי המבקשת מנכסיה הדיגיטליים. המבקשת ציינה עוד כי בהודעת המנכ"ל לא נמסר כל נימוק או הסבר לביטול ההסכם, וכי נימוק כאמור לא נמסר גם בהמשך ההתכתבות בין הצדדים.

בבקשה נטען עוד כי לפי סעיף V להסכם, וואלה רשאית לבטל את ההסכם רק אם המבקשת הפרה את ההסכם הפרה יסודית, וזו לא תוקנה בתוך עשרה ימים. כן נטען כי מאחר שהמבקשת לא הפרה את ההסכם הפרה יסודית כאמור, ביטול ההסכם נעשה שלא כדין.

לאור האמור, עתרה המבקשת להורות לוואלה להימנע מביטול ההסכם ומכל מעשה ומחדל בעקבות הודעת הביטול, ובפרט להימנע מהסרת הרכיבים של המבקשת המוטמעים בנכסיה הדיגיטליים של וואלה. המבקשת טענה כי סיכויי תביעתה העיקרית גבוהים (תביעה לאכיפת ההסכם ולחילופין להשבה ולפיצויים), שכן וואלה ביטלה שלא כדין ובאופן חד צדדי הסכם מחייב ללא נימוק או הצדקה. כן נטען כי מאזן הנוחות נוטה לטובת המבקשת, שכן ככל שוואלה תתקשר עם חברה המתחרה במבקשת, לא תוכל עוד המבקשת לזכות בסעד של אכיפה בהליך העיקרי, וכי מכל מקום, אם לא יינתן צו כאמור, ייגרם נזק חמור למוניטין ולתיק הלקוחות של המבקשת שסעד כספי לא יוכל לשפותה בגינו.

5. בו ביום הורה בית המשפט המחוזי על מתן צו מניעה ארעי האוסר על וואלה לבטל את ההסכם עד להחלטה אחרת, וזאת בכפוף להפקדת ערבויות ולהגשת כתב תביעה על-ידי המבקשת.

6. בתשובה לבקשה טענה וואלה כי יש לדחותה. לטענתה, לפי הפסקה השנייה בסעיף V להסכם, אשר תוכנה לא פורט בבקשה שהגישה המבקשת, וואלה רשאית להפסיק את ההסכם בכל עת, מבלי לספק לכך עילה או הצדקה, וזאת בכפוף לתשלום "קנס יציאה" בסך של 4 מיליון ש"ח. עוד נטען כי ההסכם שנוסח כמעט במלואו על-ידי המבקשת הוא בלתי מאוזן ומקפח את זכויותיה של וואלה, וכי יחסי האמון שבין הצדדים, ההכרחיים לקיום ההסכם, החלו להתערער בתקופה שקדמה לביטולו.

וואלה הוסיפה כי סיכויי התביעה לאכיפת ההסכם קלושים, שכן מדובר, כאמור, בהסכם מקפח, ומשום שממילא עומדת לוואלה הזכות לסיים את ההתקשרות החוזית בכפוף לתשלום "קנס יציאה" כאמור. בהקשר זה אף נטען כי המבקשת הגישה את בקשתה בחוסר תום לב, מאחר שהסתירה מבית המשפט את נוסחו המלא של סעיף V להסכם המסדיר את מנגנון היציאה מההסכם. וואלה טענה עוד כי מאזן הנוחות נוטה לטובתה, שכן נזקי המבקשת הנטענים הם ברי פיצוי כספי, ואין כל בסיס לטענת המבקשת לפיה לא ניתן יהיה לאכוף את ההסכם ככל שתתקבל תביעתה. מנגד, נטען כי מתן הצו המבוקש יגרום לוואלה נזק חמור ביותר, שכן הוא יכפה עליה המשך התקשרות עם המבקשת בהיעדר יחסי אמון וכאשר קיימות אינדיקציות רבות לכך שהמבקשת מקפחת את זכויותיה של וואלה.

החלטת בית המשפט המחוזי

7. לאחר שקיים דיון במעמד הצדדים, במהלכו גם נחקרו המצהירים מטעמם, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה למתן צו מניעה זמני, ובתוך כך ביטל את הצו הארעי בנדון.

בהחלטה צוין כי בהתאם לתקנות 94-95 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: התקנות), יש לשקול שלושה שיקולים מרכזיים בבחינת בקשה למתן סעד זמני, והם: קיומה של עילת תביעה, מאזן הנוחות ותום לבם של בעלי הדין.

במקרה הנדון, כך נקבע, המבקשת הציגה תמונה חלקית בלבד של סעיף V להסכם, הן בהתכתבות שבינה לבין וואלה לאחר הודעת ביטול ההסכם והן בבקשה למתן סעד זמני שהוגשה לבית המשפט המחוזי. בתוך כך צוין כי קריאה פשוטה של לשון הפסקה השנייה של סעיף V להסכם, אשר כאמור, לא צוינה בגוף בקשת המבקשת, מגלה שלכאורה וואלה רשאית לבטל את ההסכם בכל עת, מכל סיבה ובתשלום "קנס יציאה" בלבד. בית המשפט המחוזי ציין כי אמנם ההסכם כולו צורף לבקשה כנספח, אך מדובר

בהסכם ארוך, הכתוב באנגלית, בצפיפות ניכרת, מרובה פרטים, ומודפס בפונט קטן במיוחד. נקבע עוד כי היה על המבקשת להציג את נוסח הסעיף בשלמותו, תחת הצגה מגמתית ונחרצת, אשר יש בה כדי להטעות את בית המשפט ואת הצד השני. נוכח כל האמור, קבע בית המשפט המחוזי כי הבקשה הוגשה שלא בתום לב, וכי די בכך כדי לדחותה, אף מבלי להידרש ליתר התנאים למתן סעד זמני.

בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי אף לגופו של עניין, לשונה הברורה של פסקת הביטול (סעיף V להסכם) מקטינה את סיכויי התביעה של המבקשת בכל הקשור לסעד של אכיפת ההסכם, ובכך משליכה גם על ההצדקה למתן סעד זמני בנדון. בתוך כך, נקבע כי קשה לקבל את פרשנותה של המבקשת לפיה פסקת הביטול אינה עוסקת בזכות לביטול ההסכם המוקנית לוואלה, כי אם בפיצוי מוסכם במקרה של ביטול שלא כדין של ההסכם מצדה של וואלה. בית המשפט המחוזי ציין כי ההסכם נוסח על-ידי המבקשת כהסכם "גנרי" שלה עם בעלי נכסים דיגיטליים שונים, ובנסיבות אלה ככל שיש ספק פרשני הרי שיש לפרשו נגד עמדתה כמנסחת. בית המשפט המחוזי הוסיף כי נוכח האמור, ספק אם יש משמעות כלשהי לנסיבות החיצוניות לכריתת ההסכם אשר פורטו בטענות המבקשת, וממילא לא צורפו כל ראיות התומכות בטענות האמורות.

אשר לשיקולי מאזן הנוחות, בית המשפט המחוזי ציין כי מחד גיסא, דחיית הבקשה למתן צו מניעה זמני תוביל לשינוי המצב הקיים, ואפשר שאף תוביל להכבדה על ביצועו של פסק הדין ככל שתביעת האכיפה של המבקשת תתקבל לבסוף (אם כי, לצד זאת, צוין שלא הובהר מדוע במקרה שבו תתקבל תביעת האכיפה לא יוכלו הצדדים להחזיר את הגלגל לאחור, וזאת אף אם המשיבה תחל בינתיים לשתף פעולה עם מתחרים של המבקשת). מאידך גיסא, צוין כי הבקשה למתן צו מניעה זמני חופפת, הלכה למעשה, לסעד העיקרי המבוקש במסגרת התביעה – אכיפת ההסכם על צד שאינו מעוניין בקיומו – סעד שבתי המשפט נרתעים מנתינתו. כן נקבע, כי המבקשת לא הוכיחה כי ביטול ההסכם יגרום לה נזק בלתי הפיך שאינו ניתן לשיפוי כספי, וכי על פניו נראה כי הנזקים הנטענים ניתנים לפיצוי כספי בנקל.

מכל מקום, בית המשפט המחוזי קבע כי אף אם יניח לטובתה של המבקשת כי מאזן הנוחות נוטה לטובתה, הרי שמן הטעמים שפורטו לעיל, אין לקבל את הבקשה, הסותרת באופן חזיתי את זכות ביטול ההסכם המוקנית לכאורה למשיבה באופן מפורש בפסקה השנייה של סעיף V להסכם.

על החלטתו זו של בית המשפט המחוזי נסבה הבקשה דנן.

8. בבקשת רשות הערעור נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו בנוגע לחוסר תום לב של המבקשת. בתוך כך, נטען כי המבקשת לא פירטה בבקשתה את הפסקה השנייה בסעיף V להסכם, שכן עד למועד הגשת התשובה של וואלה לבקשה, המבקשת כלל לא העלתה על דעתה כי וואלה תטען שהפסקה השנייה בסעיף V להסכם מאפשרת ביטול מכל טעם שהוא. לטענת המבקשת, בהודעת ביטול ההסכם מטעם וואלה לא צוינה פרשנותה האמורה להסכם, ואף לא נאמר כי בהתאם לפרשנות זו יועברו למבקשת 4 מיליון ש"ח כ"קנס יציאה". פרשנות זו, כך נטען, אף לא צוינה בהמשך ההתכתבות בין הצדדים. המבקשת מוסיפה כי בית המשפט המחוזי אף ציין במהלך הדיון כי הוא אינו מייחס חוסר תום לב למבקשת, ומשכך המבקשת נמנעה מלהתייחס לטענות בנדון בסיכומיה. עוד נטען, כי המבקשת כלל לא ציטטה את סעיף V בבקשתה, אלא אך ציינה מה הוא קובע, וצירפה את ההסכם עצמו כנספח לבקשה, ומשכך לא היה מקום לקבוע כי היא ציטטה את הסעיף באופן חלקי.

המבקשת מוסיפה כי בית המשפט המחוזי שגה משלא התמודד עם טענותיה בנוגע לפרשנות סעיף V להסכם, לפיהן הפסקה השנייה בסעיף זה עוסקת בהסדר של פיצוי מוסכם בגין ביטול שלא כדין, ולא בביטול מכל טעם שהוא. לטענת המבקשת, הן לשון הסעיף והן הנסיבות החיצוניות לכריתת ההסכם מלמדות כי פרשנותה של המבקשת היא הנכונה. בתוך כך, נטען, בין היתר, כי מי שביקשה להוסיף את הפסקה השנייה להסכם היא המבקשת עצמה, וכי אין כל היגיון כי המבקשת תעמוד על כך שוואלה תוכל לסיים את ההסכם מכל טעם שהוא, אלא כי היא תבקש לעגן הסכם בדבר פיצוי מוסכם במקרה שבו וואלה תבטל את ההסכם שלא כדין, תוך שמירה על זכותה של המבקשת להוסיף ולתבוע סעדים נוספים. כן נטען כי אין כל היגיון עסקי מבחינת המבקשת לאפשר לוואלה לצאת מההסכם בכל עת ומכל טעם שהוא, במשך חמש שנים, תמורת 4 מיליון ש"ח בלבד. לטענת המבקשת, בכל אלה היה די כדי להוכיח כי יש למבקשת עילת תביעה הנתמכת בראיות מספיקות לכאורה, כדרישת תקנה 95 לתקנות.

לבסוף, נטען כי שיקולי מאזן הנוחות נוטים לטובת המבקשת, ותומכים אף הם בקבלת הבקשה. לטענת המבקשת, בית המשפט המחוזי עמד על כך שמאזן הנוחות נוטה לטובתה, שכן דחיית הבקשה תוביל ככל הנראה לשינוי המצב הקיים ואולי אף להכבדה על ביצועו הראוי של פסק הדין ככל שתביעת האכיפה של המבקשת תתקבל. בנסיבות אלה, כך נטען, שגה בית המשפט המחוזי כשדחה את הבקשה למתן צו מניעה זמני. עוד

נטען, כי צו המניעה הזמני המבוקש אינו חופף לסעד המבוקש בהליך העיקרי, שכן מדובר בסעד לזמן קצר, וכי מכל מקום זהות הסעד הזמני והסעד העיקרי הוא רק אחד השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבחינת בקשה למתן סעד זמני. עוד לטענת המבקשת, אין יסוד לקביעת בית המשפט המחוזי בדבר אובדן האמון בין הצדדים. המבקשת חוזרת על טענותיה לפיהן אם וואלה תתקשר בהסכם עם המתחרה שלה, הדבר יפגע קשות בתיק הלקוחות של המבקשת ובמוניטין שלה. מנגד, נטען כי לוואלה לא ייגרם כל נזק מצו המניעה הזמני, למעט העובדה שהיא לא תוכל ליהנות מהתנאים העדיפים שתקבל מהמתחרה של המבקשת.

9. להשלמת התמונה יצוין כי בבקשת רשות הערעור ציינה המבקשת כי ביום הגשת הבקשה נודע לה כי וואלה הסירה את רכיבי המבקשת מאתר, והכניסה במקומם את רכיבי אוטבריינ בע"מ, אחת המתחרות העיקריות של המבקשת (להלן: אוטבריינ). משכך, בד בבד עם בקשת רשות הערעור, הגישה המבקשת בקשה למתן סעד זמני עד להכרעה בבקשת רשות הערעור, שימנע את כניסתו לתוקף של ההסכם בין וואלה לבין אוטבריינ.

10. בהחלטה מיום 2.3.2021 הוריתי לוואלה להגיש תשובה לבקשת רשות הערעור ולבקשה למתן סעד זמני בערעור. עוד ציינתי בהחלטה כי לא מצאתי ליתן סעד ארעי במעמד צד אחד, בין היתר, מאחר שבנסיבות שתוארו בבקשה, מדובר במתן צו עשה.

11. בתשובת וואלה לבקשת רשות הערעור נטען כי המקרה הנדון אינו בא בגדר המקרים המצדיקים התערבות של ערכאת הערעור בהחלטת בית המשפט המחוזי בנוגע למתן סעד זמני. לטענת וואלה, מבקשת רשות הערעור עצמה עולה כי המבקשת נותקה מנכסיה הדיגיטליים של וואלה, וחרף זאת ביקשה המבקשת במסגרת בקשתה למתן סעד זמני בערעור כי היא תחובר אליהם מחדש. בקשה זו, כך נטען, מלמדת כי אף לשיטת המבקשת עצמה, ניתוקה מנכסיה של וואלה אינו מוביל לנזק בלתי הפיך.

אשר לסיכויי התביעה, נטען כי לשון פסקת הביטול בסעיף V ברורה, והיא מקנה לוואלה זכות מהותית לסיים את ההתקשרות עם המבקשת בכל עת ומכל סיבה, וזאת בכפוף לתשלום "קנס יציאה". לטענת וואלה, בהסכם נקבע באופן מפורש כי תוקף הביטול מותנה אך ורק בקבלת מכתב חתום על-ידי מנכ"ל וואלה, ואין מחלוקת כי מכתב כאמור נשלח והתקבל אצל המבקשת. כן צוין כי הפסקה השנייה נוספה להסכם יחד עם הפסקה השלישית לסעיף V, אשר מקנה למבקשת, ולה בלבד, זכות לבטל את ההסכם

באופן חד צדדי בכל עת, מכל סיבה, ללא כל קנס יציאה, וכן זכות לבטל את ההסכם מיידית במצבים קונקרטיים.

לבסוף, וואלה טוענת כי הבקשה דנן, כמו גם הבקשה למתן סעד זמני שהוגשה לבית המשפט המחוזי, הוגשו בחוסר תום לב. זאת, משום שלבקשה למתן סעד זמני בערעור צורף תצהיר מטעם אלירן בן יהודה, אשר לא הגיש תצהיר בהליך בבית המשפט המחוזי, ובו נטענות עובדות חדשות ומהותיות אשר לא עמדו בפני הערכאה הדיונית ואשר אינן רלוונטיות לבקשה למתן סעד זמני בערעור.

דיון והכרעה

12. לאחר העיון בבקשת רשות הערעור ובתשובה לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

13. כלל ידוע הוא כי ערכאת הערעור תטה שלא להתערב בהחלטות הערכאה הדיונית בבקשות למתן סעדים זמניים, שכן לערכאה הדיונית מסור שיקול דעת רחב בנושאים אלה, וכי התערבות בהחלטות אלה תעשה במקרים חריגים בלבד (ראו: בג"ץ 3515/18 שדולת הנשים בישראל נ' בית הדין הארצי לעבודה, פסקה 22 (15.5.2018); רע"א 2407/19 זיו נ' בנק לאומי לישראל, פסקה 12 (14.5.2019); רע"א 1499/20 מרקעי תקשורת בע"מ נ' בר, פסקה 18 (25.5.2020)). לא מצאתי כי המקרה דנן בא בגדר המקרים המצדיקים חריגה מהכלל האמור.

14. כפי שצוין בהחלטת בית המשפט המחוזי, השיקולים שיש לשקול בעת בחינת בקשה למתן סעד זמני הם סיכויי התביעה, מאזן הנוחות ותום לבם של בעלי הדין (ראו: תקנות 95(ב) ו-95(ד) לתקנות). בית המשפט המחוזי שקל שיקולים אלה ואיזן ביניהם, ולא מצאתי כי נפלה בהחלטתו טעות ממשית אשר עלולה להשפיע באופן בלתי הפיך או ניכר על זכויות הצדדים, ומצדיקה התערבות של ערכאת הערעור בהחלטתו, כפי שיפורט להלן.

15. בעניין סיכויי התביעה, המבקשת מעלה שורה של טענות באשר לפרשנותו של סעיף V להסכם, ובהן נסיבות כריתת ההסכם, ההיגיון העסקי העומד מאחורי הסעיף, אומד דעת הצדדים ופרשנותו של הסעיף על רקע יתר תנאי ההסכם. בניגוד לטענות המבקשת, בית המשפט המחוזי לא התעלם מטענות אלה אשר נטענו על-ידה לראשונה בדיון שנערך בבקשה ובעיקר בסיכומיה, אלא קבע כי "היה על המבקשת לאחוז את השור

בקרניו עוד במסגרת הבקשה ולציין טענה זו במפורש וכן להביא ראיות לעניין הנסיבות העובדתיות התומכות בפרשנות זו ואשר פורטו כאמור בהרחבה בסיכומים". הנה כי כן, בית המשפט המחוזי קבע כי לא הונחה לפניו תשתית ראייתית מספקת התומכת בטענות המבקשת בדבר הפרשנות הראויה של סעיף V להסכם, ומשכך נקבע כי לשונו הברורה של הסעיף "מקטינה את סיכויי התביעה של המבקשת בכל הקשור לסעד של אכיפת ההסכם".

16. בהקשר זה (וכן ביחס לקביעות בית המשפט המחוזי בעניין תום לבה) טוענת המבקשת כי עד למועד הגשת תשובתה של וואלה לבקשה למתן סעד זמני, היא לא העלתה על דעתה, ולא יכולה הייתה להעלות על דעתה, כי וואלה תטען שהפסקה השנייה בסעיף V להסכם מאפשרת ביטול מכל טעם שהוא, ומשכך נטען כי המבקשת הגיבה לטענה זו באמצעות הצגת עמדתה הפרשנית אך ורק במסגרת הדיון בבקשה ובסיכומים. מבלי לטעת מסמרות בנדון, ובזהירות המתבקשת, אציין כי טענה זו מעוררת קושי (אף אם קושי זה אינו עולה בהכרח עד כדי חוסר תום לב), וזאת לנוכח לשון הפסקה השנייה בסעיף V להסכם, הקובעת כלהלן (בהתאם לתרגום שצורף לבקשה):

"למרות האמור לעיל, במקרה שבעל הנכסים [וואלה, י.ו.] מבטל הסכם זה (ביטול כאמור ייכנס לתוקף כנגד קבלתו לידי טבולה של מכתב חתום על ידי מנכ"ל בעל הנכסים) בכל עת במהלך תקופת ההסכם מכל סיבה שהיא למעט עקב הפרה מהותית של טבולה שלא תוקנה על ידה, בעל הנכסים ישלם לטבולה ארבעה מיליון שקל חדש (4,000,000 ש"ח), אשר ישולמו בתוך ארבעה עשר (14) ימים מהמועד הקובע של ביטול כאמור, ומבלי לגרוע מכל זכות או תביעה אחרת העשויות לעמוד לטבולה על פי הסכם זה או על פי כל דין רלוונטי" (ההדגשה הוספה, י.ו.).

17. כאמור, המבקשת קיבלה ביום 25.1.2021, הודעה ממנכ"ל וואלה לפיה ההתקשרות החוזית בין הצדדים באה לסיומה. אופן ההודעה על ביטול ההסכם כאמור צריך היה, כך נדמה, לכל הפחות, לעורר את חשדה של המבקשת כי וואלה פועלת (לשיטתה היא) בהתאם לפסקה השנייה לסעיף V להסכם. חשד זה אמור היה להוביל את המבקשת להציג את עמדתה הפרשנית ביחס לסעיף האמור כבר בשלב הגשת הבקשה למתן סעד זמני בבית המשפט המחוזי, ולתמוך אותה בראיות כנדרש.

18. מכל מקום, יש להניח כי טענות המבקשת בכל הנוגע לפרשנות הפסקה השנייה של סעיף V להסכם ולשלב שבו טענות אלה הועלו יתבררו במסגרת התביעה העיקרית,

ולא ראיתי להתערב בקביעותיו של בית המשפט המחוזי בנדון שנקבעו אך ברמה הלכאורית במסגרת החלטה בבקשה למתן סעד זמני, ולמותר לציין כי אין במסקנתי זו כדי להביע כל עמדה לגוף המחלוקת הפרשנית.

19. אשר לשיקולי מאזן הנוחות: אף אם אקבל את טענות המבקשת בנדון, שלפיהן המעבר של וואלה להתקשרות עסקית עם אוטברייך יפגע משמעותית בתיק הקוחות של המבקשת, יצמצם את היקף שטחי הפרסום שלה, יפגע ביכולתה לגייס ולנהל קמפיינים בישראל ויפגע ביכולתה להציע למפרסמים מגוון של שטחי פרסום, הרי שנזקים אלה הם נזקים ברי פיצוי, ומשכך – הפיכים.

מנגד, מתן הסעד הזמני היה כופה על וואלה להמשיך לקיים עם המבקשת יחסים חוזיים הדורשים מידה לא מבוטלת של אמון, וזאת לאחר שהיחסים ביניהן עלו על שרטון. כידוע, בית המשפט, ככלל, יימנע מלתת סעד זמני שכזה בנסיבות האמורות, וככל שניתן יעדיף לתת סעד של פיצוי כספי, כאשר הדבר נדרש ומתאפשר. זאת, בעיקר מקום שבו הסעד הזמני המבוקש חופף לסעד העיקרי, וחותר, בשלב זה, לשינוי המצב הקיים ולהשבת המצב לקדמותו, כבעניינינו (ראו: רע"א 4884/14 אדנון פ' (1985) בע"מ נ' לשכת עורכי הדין בישראל, פסקה 13 והאסמכתאות שם (10.8.2014)).

20. על רקע כל האמור לעיל, הבקשה נדחית. כמו כן, לנוכח התוצאה אליה הגעתי, ממילא נדחית גם הבקשה למתן סעד זמני בערעור.

המבקשת תישא בהוצאות המשיבה בסך של 3,000 ש"ח.

ניתנה היום, א' באייר התשפ"א (13.4.2021).

ש ו פ ט ת